

положи за владика на Дяковска-та епархія. Това благовѣстіе електрисало цялъ хърватски народъ, кой-то добиваше въ този отличенъ единородецъ най-умнія си и най-ревностнія си водачъ и благодѣтель: звънци-тѣ, кой-то ечѣха при посрѣщаніе-то на Штросмайера въ епархія-та му, прогласявахъ на свѣта часа за възраждане-то на Хърватско-то отечество. — Блаженни и преблаженни сѣ тѣзи наши едино-племенници че ги е дарилъ Богъ съ единъ толкозъ отличенъ пастиръ!

Младъ, тридесять и пять годишенъ чолякъ, даренъ отъ природа-та съ отлични таленти, въодушевенъ отъ най-чиста-та любовъ къмъ отечество-то си и кой-то, като свършилъ добря науки-тѣ на Богословія-та и на Философія-та, ималъ е сношеніе съ най-учени-тѣ лица въ една отъ най-образовани-тѣ държави; придобилъ въ сношенія-та си съ държавни-тѣ мъжѣе най-голяма-та опитность за управление-то и воденіе-то на челоуѣци-тѣ; самъ работилъ за разбужданіе-то на единородци-тѣ си въ едно отъ най-опасни-тѣ времена, презъ кои-то единъ народъ може да мине (1848—1849). Такъвъ бѣше Штросмайеръ кога-то цялъ хърватски народъ го посрѣщна съ въсхищеніе презъ пѣтуваніе-то му къмъ Дяково като дяковски епископъ.

По-щастлива минута не можеше да има за Штросмайера отъ оная кога-то той стѣпи въ епархія-та си като владика, обиколенъ отъ сичкія народъ; той бѣше постигналъ горѣщо-то желаніе на млади-тѣ си години; той е вече епископъ, обиченъ, уважаемъ отъ стадо-то си; за това и енергія-та съ коя-то той ся залови за да възроди народа си е чудесна.

Прва му грижа бѣше, като стѣпи въ Дяково,